

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ivo Pospíšila, soudkyně Lenky Kaniové a soudce Petra Pospíšila v právní věci žalobkyně: **Pražská plynárenská Distribuce, a.s.**, sídlem U plynárny 500/44, Praha 4, zastoupena JUDr. Sylvii Sobolovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Jungmannova 745/24, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, se sídlem Pplk. Sochora 727/27, Praha 7, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Ing. T. P.**, MBA, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 8. 2024, č. j. UOOU-04987/23-2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 4. 2025, č. j. 10 A 98/2024 - 61,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V projednávané věci se Nejvyšší správní soud poněkolkáté zabýval otázkou přechodu povinností vyplývajících ze zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, z původní společnosti, která zanikla fúzí sloučením se žalobkyní, právě na žalobkyni.

[2] Osoba zúčastněná na řízení požádala podle zákona o svobodném přístupu k informacím společnost Pražská plynárenská distribuce, a. s., člena koncernu Pražská plynárenská, a. s. (IČO 274 03 505, dále jen „původní PPD“), o seznam dokumentů předaných na základě konkrétních předávacích protokolů. Původní PPD žádost o informace vyřídila přípisem ze dne 14. 11. 2023, v němž osobě zúčastněné na řízení sdělila, že ji na základě uvedených protokolů žádné dokumenty předány nebyly. Proti tomuto postupu se osoba zúčastněná na řízení bránila stížností, o které rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím. V něm přikázal žalobkyni (Pražská plynárenská Distribuce, a. s., IČO 210 31 088), do níž byla původní PPD včleněna fúzí sloučením, při které ke dni 1. 7. 2024 zároveň původní PPD zanikla, aby žádost o informace řádně vyřídila. Žádost totiž původní PPD nevyřídila v souladu s právními předpisy, žadateli požadované informace neposkytla, případně nevydala rozhodnutí o odmítnutí žádosti.

[3] Žalobkyně proti napadenému rozhodnutí brojila žalobou, kterou městský soud zamítl. Shledal, že žalobkyně je oprávněna se proti napadenému rozhodnutí bránit žalobou (body 14 a 19 napadeného rozsudku). Toto rozhodnutí bylo přezkoumatelné (bod 23 tamtéž). Městský soud se pak ztotožnil i s tím, že u žalobkyně převažují znaky veřejné instituce, proto je povinným subjektem, a přešla na ni práva a povinnosti původní PPD. Fúze obchodních společností bez dalšího nevede k zániku veřejnoprávního postavení povinného subjektu, pokud nástupnická společnost nadále naplňuje zákonné znaky povinného subjektu a současně pokud fakticky pokračuje v činnosti svého právního předchůdce (body 39 až 42 tamtéž).

II. Obsah kasační stížnosti a další vyjádření

[4] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek městského soudu kasační stížností, v níž navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Stěžovatelka namítla, že městský soud nesprávně posoudil otázku, zda na ni přešly povinnosti povinného subjektu, které náležely původní PPD. Navázala na argumentaci v žalobě a připomněla obecný právní princip, že veřejnoprávní povinnosti se vztahují pouze k osobě, jíž byly uloženy, a nepřecházejí na právní nástupce. Stěžovatelka namítá, že aktem soukromého práva nelze přenést výkon veřejné moci na jiný subjekt. Taktéž považuje za nesprávný způsob, jakým se žalovaný i městský soud vypořádali s otázkou právního nástupnictví. Dle stěžovatelky povinný subjekt, který je odlišný od státu, vystupuje ve dvojediném postavení, a to jako správní orgán a zároveň jako nositel veřejných subjektivních práv. Svazek kompetencí nemůže přejít na jinou osobu bez výslovné úpravy ve veřejném právu. Nástupnická společnost je nositelem vlastního svazku kompetencí, nikoliv svazku kompetencí původního povinného subjektu.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti souhlasí se závěry městského soudu, včetně jeho odůvodnění, a uvedl, že stěžovatelka v kasační stížnosti neuvádí podstatné skutečnosti, které ji odlišují od původní PPD. Stěžovatelka je povinným subjektem, její kasační námitky jsou hypotetické. Zákon o svobodném přístupu k informacím je dle žalovaného třeba vykládat tak, aby informace byly skutečně poskytovány. Absence pravidla pro řešení zániku povinného subjektu, na kterou stěžovatelka upozorňuje,

pokračování

představuje dle žalovaného mezeru v právu. Městský soud mezeru vyplnil a zaujal výklad, který co nejméně zasahoval do ústavně zaručeného práva na přístup k informacím. Kasační stížnost navrhl zamítnout.

[7] Osoba zúčastněná na řízení se nevyjádřila.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[8] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je projednatelná. Následně přezkoumal rozsudek městského soudu v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti, včetně důvodů, ke kterým je povinen přihlížet z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Kasační stížnost **není důvodná**.

[9] V nyní souzené věci je mezi účastníky řízení spor o to, zda na stěžovatelku jako povinný subjekt dle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím přešla povinnost vyřídit žádost o informace z původní PPD, která zanikla fúzí sloučením se stěžovatelkou.

[10] Kasační soud na tomto místě předesílá, že obdobnými případy se již opakovaně zabýval a stěžovatelka nebyla úspěšná (rozsudek NSS ze dne 25. 4. 2025, č. j. 8 As 31/2025 - 33; ze dne 22. 5. 2025, č. j. 1 As 29/2025 - 50; ze dne 30. 6. 2025, č. j. 5 As 59/2025 - 39; ze dne 23. 7. 2025, č. j. 6 As 40/2025 - 37; a ze dne 30. 7. 2025, č. j. 6 As 39/2025 - 32). Od uvedených rozhodnutí nemá Nejvyšší správní soud důvod se ani nyní odchýlit. V obecné rovině na ně proto poukazuje s tím, že na konkrétní pasáže odkazuje podrobněji dále.

[11] Ve shodě se závěry výše zmiňovaných rozsudků Nejvyšší správní soud uvádí, že je nezbytné zohlednit ústavní rovinu práva na informace. Zákon o svobodném přístupu k informacím „je nutno proto vyložit tak, aby maximálně umožnil výkon ústavně garantovaného práva na informace (ve smyslu čl. 4 Ústavy), resp. aby tento výkon omezil v co nejmenší míře [...]. Soud chrání základní práva a svobody (čl. 4 Ústavy). Musí proto zvolit výklad, který maximalizuje výkon ústavně garantovaného práva na informace“ (srov. rozsudek NSS č. j. 1 As 29/2025 - 50, bod 18).

[12] Kasační soud již také uzavřel, že stěžovatelka je povinným subjektem podle zákona o svobodném přístupu k informacím, stejně jako byla původní PPD (rozsudek NSS č. j. 1 As 29/2025 - 50, bod 19; č. j. 5 As 59/2025 - 39, bod 16; či č. j. 6 As 40/2025 - 37, bod 17).

[13] K přechodu povinností při přeměnách poté Nejvyšší správní soud uvedl, že soukromoprávní úprava přeměn obchodních společností není založena na diskontinuitě mezi zaniklým a nově vzniklým subjektem, ale právě naopak. Dle § 178 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, při fúzi přechází práva a povinnosti zanikajících osob na nástupnickou právnickou osobu. Závěr o kontinuitě se dá také dovodit z § 61 odst. 1 zákona č. 125/2008 Sb., o přeměnách obchodních společností a družstev, podle kterého mimo jiné platí, že *nástupnická společnost nebo družstvo vstupuje do právního*

postavení zanikající společnosti nebo družstva, nestanoví-li zvláštní zákon něco jiného. Jakkoliv soukromoprávní předpisy nelze považovat za určující pro přechod veřejnoprávních povinností, lze z nich dovodit obecná východiska (rozsudek NSS č. j. 5 As 59/2025 - 39, bod 18; či č. j. 1 As 29/2025 - 50, body 20 až 22). Výklad stěžovatelky, podle něhož mezi ní a původní PPD v kontextu práva na informace existuje striktní diskontinuita založená fúzí, je nesprávný (bod 19 tamtéž).

[14] Naopak je zřejmé, že mezi stěžovatelkou a původní PPD je personální a zejména majetková kontinuita a že stěžovatelka pokračuje v činnosti původní PPD. Za takové situace stěžovatelka vstoupila do postavení původní PPD jako povinného subjektu (rozsudek NSS č. j. 1 As 29/2025 - 50, bod 24; bod 42 napadeného rozsudku).

[15] Povaha věci umožňuje, aby řízení před žalovaným, resp. před správními soudy, pokračovala se stěžovatelkou, jelikož ta vstoupila do postavení povinného subjektu. Proto skutečnost, že žádost o informace původně nebyla adresována přímo stěžovatelce, nemůže vést k závěru, že stěžovatelka nemá povinnost o této žádosti rozhodnout (rozsudek NSS č. j. 1 As 29/2025 - 50, bod 25; či č. j. 5 As 59/2025 - 39, bod 21).

[16] Důvodná není ani námitka stěžovatelky, že se městský soud nedostatečně vypořádal s vadou napadeného rozhodnutí, která měla spočívat v nevypořádání otázky procesního nástupnictví. Stejně jako v ostatních případech je z argumentace městského soudu (bod 23 napadeného rozsudku) zřejmé, že žalovaný pokládal stěžovatelku za právní nástupkyni původní PPD. Stejně tak městský soud nepochybil, pokud se nezabýval dalšími možnými hypotetickými situacemi při přeměnách společností (bod 41 napadeného rozsudku), neboť není úkolem správních soudů posoudit všechny myslitelné varianty, řešit akademické otázky a formulovat obecné závěry (rozsudek NSS č. j. 5 As 59/2025 - 39, bod 23; či č. j. 6 As 40/2025 - 37, bod 24).

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že městský soud správně posoudil přechod povinnosti vyřídit žádost o informace osoby zúčastněné na řízení z původní PPD na stěžovatelku. Stěžovatelka je povinna vyřídit tuto žádost, jak jí uložil žalovaný v napadeném rozhodnutí.

[18] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s.

[19] O náhradě nákladů řízení rozhodl kasační soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v souvislosti s tímto řízením nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Soud mu tedy náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[20] Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soud neuložil v řízení žádné povinnosti (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

pokračování

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. srpna 2025

Ivo Pospíšil
předseda senátu